

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20
261—Γραφεῖον ἐδ. Ἑρμοῦ—264

Ἀποτέλλοντες τὸν τελευταῖον ἀριθμὸν τοῦ Δευτέρου ἔτους τῆς «Ἀθηναίδος», κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς πρωτοετίας, σοβαρὰι τινες ἰδέαι καὶ αἰσθήματα πληροῦσι τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν. Στρέφοντες τὸ βλέμμα εἰς τὸ παρελθόν, βλέπομεν μεταβολὰς καὶ ἀλλοιώσεις ἀπανταχοῦ. Τὰ πάντα παρέρχονται, καὶ παρέρχονται ἀνεπιστρεπτεῖ. Ἐν ἐκάστη σελίδι τῆς φύσεως ἐνεχάραξεν ὁ Θεὸς οὐδὲν ἀναλλοίωτον. Τὰ αἰσθήματα ἡμῶν μεταβάλλονται, ἡ φιλία τοῦ ἀνδρὸς εἶναι διάφορος τῆς φιλίας τοῦ παιδός. Ἡμεῖς αὐτοὶ μεταβαλλόμεθα, ἡ βάσις τῆς ταυτότητος ἡμῶν μένει ἡ αὐτὴ, ἀλλ' αἱ ἰδέαι, τὰ αἰσθήματα καὶ αἱ διαθέσεις ἀπέχουσι τῶν τῆς παιδικῆς ἐποχῆς ὡς ἡ δρὺς ἀπέχει τῆς βαλάνου. Τὸ ἄρτρον τοῦ γεωργοῦ προσκρούει εἰς τὰ θεμέλια ἀρχαίων οἰκοδομῶν, ὧν αἱ αἰθούσαι ἀντήχουν ποτὲ τὰς εὐθυμίας λογικῶν πλασμάτων, καὶ ἡ ἀξίνη ἀνακαλύπτει τοὺς σκελετοὺς, τὰ ὄπλα καὶ τὰ κοσμήματα τῶν ποτὲ ἰσχυρῶν. Ὄνόματα, ὧν ὁ ἦχος ἐπλήρου ποτὲ τὰς καρδίας τῶν γηγενῶν ἐνθουσιασμοῦ, κατέστησαν ἤδη ἄγνωστα τοῖς πολλοῖς. Πρό τινων ἐτῶν οὐδ' ἡμεῖς ὑπάρχομεν καὶ μετὰ μικρὸν ἄλλαι γενεαὶ καὶ φυλαὶ καθέξουσιν τὰς θέσεις ἡμῶν. Τοιαύτη εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου, ὅστις παρέρχεται ἐνῶ ἡμεῖς ἐτι ἐνατενίζομεν αὐτόν.

Καὶ ὅμως, ἐν τῇ ἀποσυνθέσει καὶ συνθέσει ταύτῃ, τῇ μεταβολῇ καὶ ἀλλοιώσει τῆς ὕλης, ὑπάρχει πρωτεύουσα πνευματικὴ δύναμις, τὸ ἐλεύθερον καὶ ἀφθαρτὸν Ἐγὼ, ὅπερ λαμβάνει γινώσκιν τῶν μεταβολῶν, φιλοσοφεῖ ἐπ' αὐτῶν καὶ ἐξάγει συμπεράσματα πρὸς βελτίωσιν καὶ εὐρυτέραν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν.

Ναί, τὰ πάντα φθείρονται, τὰ πάντα μεταβάλλονται ἐκτὸς τῆς ἀθανάτου ψυχῆς, ἧς ἡ μέλλουσα κατάστασις ἔσται κατὰ τὸν ἀγαθὸν ἢ κακὸν χαρακτῆρα, ὃν ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐλευθερίᾳ ἀπέκτησε.

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ἣν ἐναγωνίως ἐζήτησε νὰ ἐξακριβώσῃ ἡ ἀρχαιότης, καθίστησι κοινὴν ὁ χριστιανισμός,

τόσῳ κοινὴν, ὥστε τινὲς διὰ τοῦτο περιεφρόνησαν αὐτήν, ἐν δὲ τῇ περιφρονήσει βιοῦσιν εἰς ταπεινὴν καὶ κτηνώδη κατάστασιν. Ἀλλ' ὅτι ἡ ἀλήθεια αὕτη, καίπερ κοινὴ, ἐστὶ πολὺτιμος, καταφαίνεται ἐκ τῶν ἀγαθῶν αὐτῆς συνεπειῶν· καθότι οἱ ζῶντες ἐν τῇ πεποιθήσει τῆς ἀθανασίας καὶ τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν εὐτυχοῦσιν ἐκπληροῦντες τὸν σκοπὸν τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν. Διὰ τὴν εὐγλωτσίαν περὶ τούτου ἀποφαίνεται καὶ ὁ σοφὸς Σολωμὼν, λέγων: «Ὁ ἄνθρωπος ὑπάγει εἰς τὸν αἰώνιον οἶκον αὐτοῦ, καὶ οἱ πενθοῦντες περικυκλοῦσι τὰς ὁδοὺς· πρὶν λυθῇ ἡ ἀργυρὰ ἄλυσος, καὶ σπάσῃ ὁ λύχνος ὁ χρυσοῦς, ἡ συντριφθῇ ἡ ὑδρία ἐν τῇ πηγῇ, ἡ χαλάσῃ ὁ τροχὸς ἐν τῷ φρέατι, καὶ ἐπιστρέψῃ τὸ χῶμα εἰς τὴν γῆν, καθὼς ἦτο, καὶ τὸ πνεῦμα ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Θεόν, ὅστις ἐδωκεν αὐτό.»

ΠΕΡΙ ΑΙΣΘΗΣΕΩΝ

[ὑπὸ Ι. Π. ΠΥΡΡΑ ἱατροῦ].

Τῶν ὄντων τὰ μὲν εἰσὶν ὀργανικὰ, τὰ δὲ οὐ. Τὰ ὀργανικὰ ἔχουσι ζωὴν, γένεσιν, ἀκμὴν, παρακμὴν καὶ τέλος. Πάντα ἔχουσι τὰς αὐτὰς δυνάμεις πρὸς διατήρησιν τῆς ζωῆς. Αἱ δυνάμεις αὗται εἰσὶ κυρίως δύο· ἡ τῆς ἀπολαύσεως πρὸς διατήρησιν τῆς ζωῆς, καὶ ἡ τῆς ἀποφυγῆς παντὸς ἐπιβλαβοῦς ταύτης.

Πρὸς μὲν τὴν ἀπόλαυσιν τῶν τῆς διατηρήσεως τῆς ζωῆς ὀδηγεῖται ὑπὸ ἰδίου αἰσθήματος, ὅπερ εἰς τὰ ὀργανικὰ ὄντα τὰ ἔχοντα θέλησιν καὶ κίνησιν καλεῖται *τέρψις*· πρὸς δὲ τὴν ἀποφυγὴν τοῦ ἐπιβλαβοῦς ὀδηγοῦνται ὑπ' ἄλλου τινὸς αἰσθήματος, ὅπερ *πόνος* καλεῖται· ἡ *τέρψις* λοιπὸν καὶ ὁ *πόνος* εἰσὶ δύο σημαντικὰ προσόντα τῇ ζωῇ, ἄνευ τούτων ζωὴ οὐ δύναται ὑπάρχειν. Ἀμφοτέρω ὑπάρχουσι μὲν εἰς πάντα τὰ ζῶα· ἀλλὰ γίνονται καταφανῆ ἀναλόγως τῇ ὕφῃ καὶ ἀναπτύξει τοῦ διοργανισμοῦ τοῦ σώματος· διόπερ